

Jeg vil da godt lige høre: Det er jo så flot at sige: Ja, vi har ansvaret. Vi har set for mange ved en masse andre projekter bagefter sige: Nå, hvad rager det os, det gør jo ikke så meget, du er da helt til grin, hvis du tror, at et ord betyder noget. Det har det ikke gjort for mig i mange år; at høre hr. Heiselberg stå og snakke om ansvar i forhold til økonomiske projekter med sit store anlæg, det er jo høj komik. Jeg går ud fra, at hr. Langkildes holdning er den samme: at det er lige meget, bare vi kan sige et flot ord, der hedder ansvar, og så blive tykke i munden og så glemme det bagefter, når det kommer, for det er jo det, der sker.

Men her har vi ikke engang et budget.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg mener ikke, det er usædvanligt, at Folketinget siger: Her er der noget, vi gerne vil, og så må vi betale regningen for, hvad det koster inden for en given sum. Det er selvfølgelig navnlig tilfældet, når det ikke er hyldevarer. Hvis man går ned og køber en bunke papir eller 10 sporvogne af en bestemt slags, ja, så er det til at finde ud af, hvad prisen er; men der er altså ikke bygget mange minimetrosystemer i København.

Jeg kan nævne et andet eksempel, som jeg kender lidt til. Da man skulle lave TV 2, sagde man da, at man ville bruge så og så mange penge? Man fik nogle skøn fra Danmarks Radio, der sagde, at det nok kunne gøres for den og den pris. Det blev gjort meget billigere, og det var da dejligt. Men skulle vi have sagt, at folk var tvunget til at bruge så og så mange penge?

Nej, kom med et skøn, og så ser man, om tingene kører, eller vi skal rebe sejlene, eller vi skal gøre det modsatte. Det må vi selvfølgelig gå ind og tage ansvaret for, når vi ser den proces, og det er vi klar til. Hvis man kommer og siger til os, at det bliver et lidt stort beløb, så vil vi da hurtigt træde sammen med de andre forligspartier, og så tror jeg hurtigt, der bliver enighed om at sige: Så mange penge vil vi altså ikke ofre på det. Alle vores rådgivere, alle internationale rådgivere, har helt miskalkuleret her, så vi må revurdere det en gang.

Ja, det kan ske. Men ingen har ringet med stormklokken, efter de første tilbud er kommet ind. Hvorfor skal vi så bruge så mange timer på at diskutere disse her teoretiske spørgsmål? Jeg synes, det er lidt overflødigt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg hæftede mig ved hr. Langkildes »inden for en given beløbsramme«. Hvad for en beløbsramme? Hvad for en beløbsramme? 5,2 mia. kr. er det beløb, der har været anslået i sin tid i beretningen; men siden har man gjort, hvad man kunne for at sno sig ud af det beløb. Nu ved man det ikke, og det er det, som jeg har været meget betænkelig ved.

Og så kan hr. Langkilde sige, jeg da også er et forfærdelig mistroisk menneske, men som sagt bliver jeg ikke mødt med andet end smørrede grin, når jeg uden for denne her sal antyder, at der kan være kludder i det her foretagende. Jeg synes, at vi en gang imellem skulle føre den debat herinde og ikke bare grine ad alle mennesker, der vil have ansvar, når vi kommer udenfor, mens vi herinde fylder dem med ord, som vælter flommende ud over talerstolen.

Det er derfor, jeg godt vil have hr. Langkilde til at gå herop og fortælle, at når man f.eks. har lavet en lov herinde, hvor man tager hele fase-delen og vil have den igennem på én gang, så bliver det meget, meget svært at se, hvad der er hvad, sådan at når vi får beløbene ind, så kræver det meget stor ekspertise at kunne vurdere dem og at kunne gå ned i det og se, hvad det er for noget, man har aftalt. Det er ikke noget, som jeg ville være i stand til, og det ville hr. Langkilde heller ikke være i stand til på stedet.

Så kan vi håbe på, at direktøren og de andre siger: Jamen vi vil sige til med det samme, hvis det her går galt. Jeg er selvfølgelig forskrækket, når jeg hører, hun siger, at hun ikke kan garantere, at det her holder. Så bliver jeg lidt forskrækket. Og jeg blev da meget forskrækket, da jeg hørte finansministeren sige: Bare det er robust. Hvad vil det sige? Der er en statsgaranti bag ved det her, og der er ingen andre end os, der er herinde, der behøver at være ansvarlige.

Og så er det altså, vi beder om at få adgang til at se, hvad det her koster, og dér er det altså ikke nok, at vi får de her forsikringer. Derfor vil vi gerne have en instans, der er uafhængig – også af Ørestadsselskabet – til at kigge på det. Man skal også tænke på, at der er mange ting, der ligger forude, som de her forskellige selskaber skal have ud i udbud. Det er svært at være en vurderende instans, hvis man selv har mulighed for at gå ind i det senere hen. Derfor skal vi have en helt uvildig instans til at gå ind i det.